

Література

1. Гуменюк О.Є. Психологія інноваційної освіти: теоретико-методологічний аспект: монографія/ О.Є.Гуменюк. – Тернопіль: Екон. думка, 2007. 387 с.
2. Засядько І.І. Принципи проектування активної навчально-пізнавальної діяльності учнів/І.І. Засядько// Наукові записки. Серія: педагогічні науки/ РВЦ КДПУ ім. Винниченка. – Кіровоград: РВЦ КДПУ ім. Винниченка, 2001. – Вип. 39. – С. 32-37.
3. Ільїн Є.П. Мотивація та мотиви/ Є.П. Ільїн. – 1-е вид. – М., 2007. – 520 с.
4. Сластьонін В.О. Педагогіка: навч. посіб. /В.О. Сластьонін.- М.:Академія 2002, – 576 с.

СУТНІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ ТА ТЕХНОЛОГІЙ

Артемьева Інна Сергіївна – кандидат педагогічних наук, викладач кафедри технологічної і професійної освіти; Вічева Ганна Сергіївна – магістр кафедри технологічної і професійної освіти, Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Одеса, Україна

Специфіка системи освіти полягає в тому, що вона має не тільки озброювати знаннями осіб, які навчаються, а й в наслідок швидкої і постійної зміни знань, формувати в них потребу в безперервному самостійному оволодінні вміннями та навичками самоосвіти, а також формувати самостійний і творчий підхід до знань протягом всього активного життя людини. Внаслідок чого, основою викладання у закладі вищої освіти стає – компетентністний підхід до організації освітнього процесу, який полягає, в значній мірі, не в передачі знань від викладача до студента, а у навчанні майбутнього фахівця здобувати знання самостійно. На підставі компетентнісного підходу, діяльнісної природи самоосвіти виникло фундаментальне та своєчасне поняття – самоосвітня компетентність.

Вивчення наукових низки праць (Л. І. Білоусова, Н. А. Воропай, О. Б. Кисельова, Н. В. Коваленко, І. А. Зимня, І. А. Мося, Є. Н. Фоміна, Е. С. Чеботарьова та ін.) дозволило встановити, що дослідники одноставні в трактуванні поняття «самоосвітня компетентність» та вважають, що самоосвітня компетентність є критерієм якості підготовки майбутнього фахівця, зокрема майбутнього вчителя, виступає показником професійної готовності та фактором соціальної конкурентоспроможності майбутнього випускника. Під самоосвітньою компетентністю вони розуміють сукупність компонентів досвіду особистості студента, що визначають ефективність його самоосвіти. До таких компонентів учені відносять знання, вміння, здібності та готовність до самоосвітньої діяльності.

В науково-педагогічній літературі особлива увага приділяється розвитку самоосвітньої компетентності в майбутніх учителів трудового навчання та технологій, тому що спеціальність вчителя труда і технологій не є статичною постаттю, оскільки потребує постійного підвищення професіоналізму, безпосередньо залежить від багатогранності знань, адже із часом не тільки змінюється навколишній світ, а й технології, з'являються нові, модернізуються вже існуючі, а тому вчитель трудового навчання та технологій повинен бути не тільки добре обізнаним у галузі «технологія» під час свого навчання, а й продовжувати навчання в процесі всієї своєї професійної діяльності, що можна тільки за умови сформованості самоосвітній компетентності [2].

На підставі вивчення обширу науково-педагогічної літератури під самоосвітньою компетентністю майбутнього вчителя трудового навчання та

технологій розуміємо інтегративну особистісно-значущу якість особистості майбутнього вчителя, що виражається в сукупності мотиваційно-ціннісного, організаційного, процесуально-інформаційного, контрольно-рефлексивного компонентів, які враховують особистісне ставлення до процесу самостійного придбання знань, умінь і навичок, що виявляється в готовності використовувати їх в певних предметних галузях, забезпечує ефективність освіти особистості в процесі безперервної освіти як під час навчання так й у процесі професійної діяльності. Мотиваційно-ціннісний компонент передбачає активність, прагнення, усвідомлену особистісну настанову на самовдосконалення в інтелектуальній сфері; усвідомлення самоосвіти як особистісно та суспільно значущої діяльності; внутрішню потребу в систематичному оновленні й збагаченні професійних знань; емоційно-вольовий механізм щодо подолання труднощів під час самоосвітньої діяльності; наявність ціннісних орієнтацій і мотивів здійснення самоосвіти. Організаційний компонент – чітка побудова самоосвітньої діяльності, цілеспрямованість, сконцентрованість, самокерування, рефлексія в пізнавальній діяльності; цілепокладання (орієнтація, визначення мети); раціональне планування й організація самостійної пізнавальної діяльності (проекування власних дій, регламентація часу, вибір форм, прийомів, джерел самоосвіти, створення оптимально сприятливих умов для самоосвіти та організація робочого місця). Процесуально-інформаційний — самокерування рухом від пізнавальної мети до результату засобами самостійно організованої пізнавальної діяльності, функціональність знань, умінь, навичок, їх самостійне вдосконалення; інформаційно-пошукові (пошук, відбір потрібної інформації), навчально-інформаційні та технологічні вміння (ефективне й раціональне використання засобів інформаційно-комунікаційних технологій для роботи з інформацією); здатність і готовність працювати з інформацією, інформаційними технологіями з метою власної самоосвіти, самореалізації. Контрольно-рефлексивний — уміння самоаналізу та самооцінки; самоконтролю та саморегуляції, рефлексивні (самозвітування щодо результативності роботи, розроблення нових завдань для наступного циклу самоосвіти, визначення напрямів удосконалення власної самоосвітньої діяльності) (за О. Г. Федоренко [1]).

Література

1. Федоренко О. Г. Сутність і структура самоосвітньої компетентності майбутнього вчителя технологій // Вісник Харківської державної академії культури. 2014. Вип. 43. С. 276-281. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2014_43_37 (дата звернення : 24.07.2019.).

2. Цісарук В., Цісарук І. Самоосвітня компетентність майбутнього вчителя трудового навчання та технологій // Молодь і ринок. 2018. № 7. С. 32-36. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Mir_2018_7_8 (дата звернення: 24.07.2019.).

ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ У ПОЗААУДИТОРНИЙ ЧАС СТУДЕНТІВ

Прокоф'єва Лілія Анатоліївна – старший викладач кафедри спортивних ігор, Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»; Шурхал Людмила Олександрівна – старший викладач кафедри фізичного виховання Національного університету «Одеська юридична академія» Одеса, Україна

У Національній доктрині розвитку фізичної культури і спорту [139] зазначено, що метою розвитку фізичної культури і спорту є: створення умов для